

Rukouksesta ja niiden vaikutuksia henkimaailman kertomana

Otteita Andre Luizin hengen kanavoimasta kirjasta Chico Xavierille.

Toiminta ja seuraamukset - Erään sairaan miehen vaimon rukous ja vaikutus.

Nainen katsoi ylös taivaaseen kyynelsilmin ja anoi nöyrästi uskonsa mukaisesti:

”Kaikkein pyhin Äiti! Kaikkien Maapallolla olevien haaksirikkoutuneiden suojelusenkeli, ole armollinen meille ja ojenna hellät kätesi sekä puhtautesi meille!

Tiedämme rakas rouva, että et ole kuuro anomuksillemme ja että kukaan ei ole koskaan jäänyt ilman vastausta, kun he ovat kääntyneet puoleesi tuskissaan ja kivuissaan... Rakas Äiti, auta meitä!”

Rukouksen päätyttyä jotain odottamatonta tapahtui suoraan edessämme ja sai meidät hurmioon. Naisen rukoillessa miehensä puolesta kyynelehtien hänet peitti safiirinen loisto ja hänen sydämestään säteilevä herkkä valo tulvi kaikkialle huoneeseen. Heti, kun hänen katkonainen ja henkeä haukkova äänensä hiljeni, suurenmoinen hopeinen valo virtasi yläpuolelta meidän kaikkien päälle, etenkin potilaan, joka päästi äänekkään inhimillisen ja tietoisin tuskanvaikerruksen. Vaimon rukouksella oli niin syvä vaikutus, ettei edes assistentin aikaisemmin tapahtunut magneettinen toiminta ollut saanut sellaista aikaan.

Valonlähettiläät - Henkimaailmassa olevan äidin avunpyyntö aikaisena aamuyönä Maapallolla elävälle pojalleen.

”Alexandre, olen tullut etsimään sinua, koska olen kiireellisesti apusi tarpeessa, sillä poikani Antonio ei voi ollenkaan hyvin... Hän elää hyvin kurittomien ajatusten kehässä hyvästä sydämestään huolimatta. Tänä yönä hän meni sänkyyn monien huolenaiheidensa kanssa. Niin paljon tarpeetonta ahdistusta, että hänen henkiset luomuksensa ovat muuttuneet todellisiksi kidutuksiksi.”

Muutamaa hetkeä myöhemmin saavuimme mukavaan asuntoon. Häiriintynyt äiti vei meidät poikansa suureen makuuhuoneeseen, jossa perheen pää makasi valkoisissa lakanoissa ja näytti siltä kuin olisi kuolinvuoteella.

Antonio vaikutti olevan lähellä seitsemääkymmentä, ja hänessä näkyi kaikki merkit pitkälle edenneestä valtimokovettumataudista - Aivoinfarkti oli välitön. Muutama hetki lisää ja uhri olisi kuollut.

Alexandre keskitti kaikki huomionsa potilaaseen, kosketti hänen henkikehonsa aivoja ja sanoi seesteisellä arvovallalla:

”Antonio, pysy hereillä! Sinun on autettava meitä auttamaan itseäsi!”

Osittain irtautuneena kehostaan kuoleva mies avasi henkikehonsa silmät näyttäen epämääräistä käsitystä tietoisuudesta.

Ohjaaja jatkoi:

”Sinua ovat vahingoittaneet omat perusteettomat ja ristiriitaiset ajatukset. Sinun liialliset huolesi ovat saaneet aikaan epäjärjestyksen aivojen osatekijöissä. Vahvista haluasi saada kontrolli fyysisistä soluistasi sillä aikaa, kun me valmistaudumme auttamaan sinua. Tämä hetki on ratkaiseva tarpeillesi.”

Potilas ei vastannut, mutta näin, että Antonio ymmärsi varoituksen tietoisuutensa voimakeskuksessa ja sai hänet riittävän hyvään tilaan tekemään yhteistyötä itsensä auttamisessa.

Seuraavaksi Alexandre aloitti monimutkaiset magneettiset toiminnot elottomalle keholle ja antoi uutta energiaa selkärangan alueelle. Muutaman

hetken päästä hän laittoi oikean kätensä Antonion maksan päälle, sitten piti sitä jonkin aikaa aivojen motoriikan alueen yläpuolella, kutsui minua ja sanoi:

”Andre, ole ystävällinen ja auta meitä rukoilemalla. Kutsun joitakin tänä yönä palvelussa olevia veljiämme ja sisariamme auttamaan meitä.”

Mietittyään muutaman sekunnin hän huomautti:

”Veli Franciscon ryhmä ei voi olla kaukana.”

Sanottuaan tuon Alexandre keskittyi intensiivisesti.

Minuuttiakaan ei ehtinyt kulua, kun kahdeksan hengen henkiryhmä – neljä veljeä ja neljä sisarta – tulivat huoneeseen arvokkaan hiljaisesti.

”Francisco, tarvitsemme juuri nyt täällä jonkun sellaisen ruumiillistuneen ystävämme säteilyä, jonka keho on hyvin tasapainoinen.”

Veli Franciscon tarkkaillessa hyvin tarkasti kuolevaa miestä Alexandre lisäsi:

”Kuten voit nähdä, tapaus on erittäin vakava. Meidän on oltava hyvin varovaisia valitessamme fluidien luovuttajan.”

Francisco ajatteli hetken ja ehdotti:

”Ystävämme Alfonso saattaa olla hyvinkin auttavainen. Sillä aikaa, kun menen hänen luokseen, ryhmämme auttaa sinua energiaparannuksessa säteilemällä magneettisen avun energioita rukouksen kautta.”

Francisco lähti välittömästi.

”Antonio on ollut leskenä kaksikymmentä vuotta”, selitti Alexandre, ”ja hän on takaisinpaluun rajalla henkimaailmaan. Hän kuitenkin tarvitsee muutaman päivän lisää fyysisellä alueella, jotta voi asianmukaisesti ratkaista joitakin vakavia ongelmia, ennen kuin hän lähtee. Herra sallii meille mahdollisuuden auttaa palauttamaan tilapäisesti hänen voimansa.”

Ei kestänyt kauan, ennen kuin Francisco palasi aikaisemmin ehdottamansa ruumiillistuneen ystävän Alfonson kanssa (meidän henkikehomme voi liikkua öisin).

Aikaa ei ollut tervehdyksiin. Alexandre otti tätä oikeasta kädestä kiinni ja

vei hänet välittömästi kuolevan miehen sängyn päähän sanoen tunteellisella arvovallalla:

”Alfonso, meillä ei ole sekuntiakaan menetettävänäamme. Laita oikea kätesi potilaan otsalle ja rukoile.”

Alfonso ei kavahtanut. Sain hänestä vaikutelman, että hän oli veteraani tämän kaltaisessa avustustyössä. Hän vaikutti täysin välinpitämättömältä meitä muita kohtaan ja keskittyi ainoastaan tehtäväänsä.

Silloin näin Alexandren toimivan todellisena magnetisoijana. Palautin mieleeni vanhan lääkärintyöni, kun kyseessä oli äärimmäinen verensiirtotapaus. Kykenin selvästi tunnistamaan hänen ponnistuksensa siirtää elävöittäviä fluideja Alfonsoilta Antonion kuolevaan kehoon. Ohjaajan siirrettyä kätensä Antonion aivoille potilaassa alkoi näkyä lisääntyviä parantumisen merkkejä. Syvästi hämmästyneenä näin hänen henkikehonsa hitaasti palaavan hänen fyysiseen kehoonsa, molempien harmonisesti yhdistyvän solu solulta toistensa kanssa, aivan kuin ne olisivat uudelleenjärjestäytymisen prosessissa.

Neljännestunnin jälkeen – minun laskujeni mukaan – työläs magneettinen välitys päättyi. Sitten Alexandre kutsui miehen äitiä ja painotti:

”Justina, hyytymät on poistettu, ja olimme kykeneviä auttamaan valtimoa varannoillamme, mutta Antoniolla on enintään viisi kuukautta elinaikaa. Jos olet pyytänyt avunantoa kiireellisten asioiden ratkaisemiseksi, älä tuhlaa mahdollisuuksia, sillä ne korjaukset, joita olemme juuri tehneet, eivät kestä kauempaa kuin sataviisikymmentä päivää. Älä myöskään unohda pyytää häntä intuitiivisesti pitämään huolta itsestään, ja ettei hän olisi liikaa huolissaan, etenkin yöllä. Yö on aikaa, jolloin kaikkein tuhoisimmat ilmiöt tapahtuvat välinpitämättömyydestä, sillä useat ihmiset käyttävät levon pyhiä tunteja julmien aaveiden luomiseen ajatustensa elävällä alueella. Mikäli ystävämme on välinpitämätön tapojensa muuttamisesta, hän saattaa kuolla, ennen kuin viisi kuukautta on täynnä. Täydellinen varovaisuus on välttämätöntä.”

Valonlähettiläät - Unessa tapahtuva avunpyyntö itsemurhaajalle ja hänen perheelleen –

”Rakas ystäväni!” huudahti toinen kahdesta naisesta. ”Alexandre, tiedän sinun korkean asemasi ja toimiesi kiireellisyyden. Uskaltaudun silti pyytämään apuasi serkkulleni maanpäällisessä surussamme! Mikäli pyyntömme on järjetön, ole ystävällinen ja salli selvänäköisen ja ystävällisen sydämesi antaa meille anteeksi!”

”Ystäväni”, ohjaaja sanoi hellällä äänensävyllä, ”jokainen vilpitön kärsimys on avun arvoinen. Mikäli fyysisessä kehossa on kärsimystä, on sitä myös täällä henkimaailmassa, jossa olemme ilman fyysisiä jäännöksiämme. Meidän on kuitenkin oltava valmiina tarjoamaan todellista yhteistyötä kaikkialle. Joten ole ystävällinen ja kerro minulle, mikä on asia, josta haluatte saada rauhallisuuden!”

...

Sydäntä riipaisevan kertomuksensa jälkeen ohjaaja otti isällisen ystävällisesti lesken kädet käsiinsä ja vastasi:

”Ole rauhallinen ja rohkea ystäväni! Asioiden selvittäminen ei tällä hetkellä ole mahdollista. Erittäin tärkeää on, että tutkimme asiaa huolellisesti, jotta voimme harkiten ratkaista ongelman. Mene kotiin ja anna ahdistuneen mielesi levätä... On ongelmia, joita ei voida ratkaista maallisen päättelyn voimalla. On myös tärkeä tietää rukouksen antamasta korvaamattomasta turvapaikasta, jonka saavutamme luottamalla ongelmamme korkeimmalle Isällemme. Nojaa

vilpittömään uskoon, luota Kaikkivaltiaaseen, ja me katsomme, mitä voimme tehdä antaaksemme tietoa ja veljellistä apua. Tutkimme tapauksen huolellisesti!”

...

Ollessamme jälleen kahden kesken ohjaajani pyysi minua lähtemään seuraavana päivänä lesken kotiin, jossa hän aloittaisi tutkimuksensa.

”Mistä syystä?” kysyin. ”Eikö olisi paljon käytännöllisempää käyttää mieleemme voimia vetoamaan suoraan ko. kuolleeseen aviomieheen? Tuolla tavalla voisimme kuulla miestä vaivatta ja sitten tietäisimme, mitä tehdä auttaaksemme leskeä.”

Johon väheksymättä ajatustani ohjaaja vastasi:

”Tietenkin tuo olisi helpoin tapa, ja useissa tapauksissa meidän onkin turvauduttava tuollaiseen menettelyyn. Mutta jos haluamme saada tehtävän valmiiksi, esirukoustyön toteuttaminen vaatii meiltä itseltämme jotain. Antamalla sisarellemme hiukan ajastamme ja kyvyistämme, tulemme saamaan laajempaa tietoa yleisestä tilanteesta ja samalla rikastutamme avunantomme laatua. He, jotka tekevät hyvää, ovat ensimmäisiä hyötymään; he, jotka sytyttävät valon, ovat ensimmäisiä valistumaan.”

Hänen sanoistaan ymmärsin, että niin kuin Maapallolla, myös henkimaailmassa yhteistoiminta veljellisessä työssä vaatii ponnisteluja, suvaitsevuuutta ja huolellisuutta. Esirukouksen monimutkainen työ ja sen tehtävien laajuus ja monimutkaisuus oli tehnyt vaikutuksen minuun. Kaipaavan vaimon yksinkertainen rukous oli ollut alkuperä ohjaajani monille toimille ja arvokas oppi minulle.

...

Seuraavana aamuna lesken kotona:

”Kiitos Kaitselmukselle, heräsin tänä aamuna tuntien itseni paljon lohdullisemmaksi. Näin unta, että serkkuni vei minut taivaallisen sanantuojaan luo, joka siunasi sieluani nostaen viime päivien raskaan surun! Oi kuinka

onnellinen olisinkaan, jos voisin muistaa tuon unen valosta!”

”Ole kiltti äiti ja kerro meille!” huudahti noin seitsemänvuotias pieni tyttö, johon äiti halukkaana jatkoi: ”Lapseni, en ole kykenevä kuvailemaan sitä ihanaa tunnetta, enkä muista kaikki yksityiskohtia, mutta muistan Jeesuksen lähettilään kuunnelleen minua kärsivällisesti ja sitten sanoneen minulle rohkaisun ja rakkauden sanoja. Pikemminkin hän toivotti minut tervetulleeksi ystävällisesti eikä soimannut minua. Hän osoitti jumalallista kärsivällisyyttä ja kuunteli kaikki valitukseni kuin epäitsekäs lääkäri. Tietenkin nousin tänä aamuna ylös toisenlaisella mielialalla. Joten hyväksykäämme tilanteemme, sillä Jumala tulee auttamaan meitä. Heti, kun olen täysin toipunut, alan ansaita jokapäiväisen leipämme rehellisellä työllä. Olkaamme toiveikkaita ja luottavaisia.” ...